

R VAN **RIESSEN**

EEN ANNE KRAMER-THRILLER

CODE MAGNOLIA

1

‘Wat nu?’ vroeg Mohammed, terwijl hij voor de vijfde keer aanbelde.

‘We kunnen niet zomaar weggaan,’ antwoordde Astrid. ‘Dit voelt niet goed.’

‘De meldkamer bellen voor toestemming?’

Ze tuurde ingespannen door het ruitje in de zware deur. ‘Ja, doe maar.’

Een half uur later opende een sleutelsmid de voordeur zonder veel breekwerk.

‘Politie!’ riep Brouwer bij het binnengaan. ‘Is hier iemand?’

Ze stapten naar binnen. Beneden was niets opvallends te zien. Aan het eind van de gang was een grote keuken. Alles stond ordentelijk op een logische plaats. Ook de woonkamer scheen in orde. Het was duidelijk dat er niet gevochten was.

Voorzichtig liepen ze de trap op.

‘Hallo? Politie!’

Er hing een nare, maffe lucht op de overloop.

‘Ruik je dat?’ fluisterde Mohammed.

Astrid knikte grimmig. ‘Ja, dit is niet goed.’

‘Meneer?’ riep ze nog een keer. ‘Politie!’

In de slaapkamer stond een groot mahoniehouten bed vol houtsnijwerk. Het dekbed was gebold, toonde de vorm van een mens. Mohammed trok het voorzichtig iets opzij.

De man lag op zijn rug; het leek alsof hij sliep.

‘Ik ga zijn pols voelen,’ zei Astrid zacht terwijl ze haar neus optrok vanwege de lucht.

Ze ging bij de nek op zoek naar een hartslag. Vergeefse moeite, wist ze al; hij was dood.

Toen ze heel voorzichtig het dekbed iets optilde werd dat nog duidelijker. De man had een grote wond in de borst. Een kogel, een mes? Onder de deken zag ze veel opgedroogd bloed. Ze keek rond het bed. Geen wapen, niets scherps.

‘Mohammed,’ zei ze hoofdschuddend, ‘bel de recherche maar. Hij is overleden. En dit is vanaf nu een plaats delict. We raken verder niets aan. Laat de recherche het maar overnemen.’

*

Niet dat het telefoontje van Herman van Hoogen haar die nacht uit haar slaap hield, maar voor ze insliep bleef zijn mededeling toch malen.

Voor Herman bleef het altijd een afweging of hij de chef in de late avonduren moest storen, daar bestonden geen voorschriften voor. Maar in dit geval had hij er geen seconde over nagedacht.

‘Anne, sorry dat ik je zo laat nog bel,’ had Herman gezegd, zijn stem ongewoon gespannen.

‘Geen probleem. Wat is er aan de hand?’

‘We hebben net een melding binnengekregen. De rector magnificus van de UvA...’

‘Wie?’

‘De rector magnificus. Dood in zijn huis aangetroffen. Hoogstwaarschijnlijk door een messteek om het leven gebracht.’

Moorden waren voor Anne Kramer dagelijkse kost, maar deze was direct bijzonder.

‘Hoe is het aan het licht gekomen?’

‘Een melding vanuit de universiteit,’ antwoordde Herman. ‘Hij was al een dag of wat niet op zijn werk verschenen. Zijn telefoon nam hij ook niet op. Toen begonnen ze zich zorgen te maken.’

‘En toen?’

‘De noodhulp van de politie is naar de benedenwoning in Buitenveldert gestuurd. Even kijken...’ Er viel een stilte. ‘Hoofdagent Brouwer en agent Benali. Na bellen werd niet opengedaan, ze hebben de slotenmaker laten komen.’

Ze zuchtte. ‘Net nu... Ik lag bijna te slapen.’

‘De rector magnificus, chef...’

Ze gromde. ‘Ja, ja. Laat maar. Grootschalig moordonderzoek starten. Bel ze maar uit hun bed. Zeg maar tegen Bob...’

‘Al gebeurd. Schagen is al onderweg. Techniek ook. Ik heb het onderzoek in het register ingeschreven onder de codenaam Magnolia.’

‘Hoezo dat? De computer deelt toch willekeurig namen uit?’

‘Ja,’ beaamde hij. ‘Onuitsprekelijke namen. Maar ik houd van magnolia’s.’

Ze geeuwde en stapte uit haar bed. ‘Ik ben onderweg.’

*

Teamleider Bob Schagen zuchtte diep. ‘Dit komt er ook nog eens bij,’ mompelde hij. Zijn team zat al tot de nek in het werk, maar bezwaar maken lag niet in zijn aard.

Anne keek bezorgd naar hem. ‘Je team kan dit toch aan, Bob?’

‘Natuurlijk kunnen we dit aan.’

Tevreden zag ze de volhardende grimas op zijn gezicht. Maar eerder die week had hij nog opmerkingen gemaakt over alle vacatures die maar niet opgevuld werden en het groeiende tekort aan mensen. De pijn van de politie zat met name bij de onderbemande basisdienst, waar veel, in Bobs ogen te veel, agenten ingezet werden bij de Dienst Bewaken en Beveiligen. Klachten over stadswijken waar nauwelijks nog agenten op straat surveilleerden namen in heel Amsterdam toe. Op de politiemeldkamers werkten inmiddels onervaren studenten uit de opleiding.

Ze keken toe hoe hun mensen een voor een de grote onderzoekkamer binnenliepen.

‘Het wordt er inderdaad niet beter op,’ beaamde Anne. ‘We moeten steeds meer doen met steeds minder mensen. Maar we moeten. We kunnen het niet laten liggen.’

Ze had er zelf ook al wat cynische opmerkingen in de media over gemaakt. Tegenwoordig moesten bij het minste of geringste digitale dreigementje politici beveiligd worden. Haar roep om daar particuliere beveiligingsdiensten voor te gebruiken werd haar door de topleiding niet in dank afgenomen. ‘Je moet voorzichtiger zijn met je uitspraken in de media,’ had haar korpschef gewaarschuwd.

Ze kwam van haar stoel. ‘Laten we beginnen!’

Iedereen nam plaats op de voorste rijen. Nieuwsgierige gezichten keken hen aan. Schagen deed een stap naar voren.

‘Dode aangetroffen in bed. Niet de eerste de beste: de rector magnificus van de UvA, de heer Pieter Adriaan Adonis. Technische Recherche is al aanwezig. Hoe weten we nog niet, maar het is een gewelddadige dood. En al

een paar dagen geleden. Vermoedelijk vrijdagavond of zaterdagochtend. Heeft dus het hele weekend daar gelegen. Maandag kwam hij niet opdagen. En in de middag hebben ze ons gebeld om te gaan kijken, want hij nam zijn telefoon niet op.'

Hij keek even rond. 'Bij het onderzoek volgen we de standaardprocedure.'

Anne hief haar hand. 'Alles volgens protocol,' instrueerde ze het team. 'Geen slordigheden, alsjeblieft.'

*

De mannen in witte pakken maakten zich klaar voor het uitgebreide sporenonderzoek in de woning. De eerste stap was het vastleggen op foto en video van de situatie in de woning, waar tot dat moment alleen de twee agenten binnen waren geweest.

'Hebben jullie iets aangeraakt?' vroeg John Pel, het hoofd van de Technische Recherche.

'Alleen zijn nek, voor de polsslag,' antwoordde Astrid. 'Verder niets.'

'Trapleuningen? Deurknoppen?'

Mohammed schudde zijn hoofd. 'Alle deuren stonden open, volgens mij.'

'Op zolder geweest?'

'Nee. Meteen jullie gebeld toen we hem vonden.'

Een traprede kraakte. Een lange, tanige man kwam naar boven. De schouwarts, herkende Pel. Hij groette de arts, die dat met een hoofdknik beantwoordde.

De ogen van de dokter gleden over het lijk en hij begon in te spreken in een dictafoontje. 'Man, ongeveer vijftig jaar, op zijn rug. De beide armen recht naast het lichaam.'

Ongekleed. Eén duidelijk zichtbare verwonding in de borst. Steek- of schotwond.'

'Wat denkt u?'

'Meneer is behoorlijk dood,' zei de dokter nadat hij voor de vorm nog even aan het gezicht had gevoeld. Met de bloederige wond in de borst was die constatering niet ingewikkeld.

'Lang?'

'Ijskoud. Dus al meerdere dagen. Hij lag onder dat dekbed?'

Pel knikte.

'In dat geval kan het een paar uur of een half dagje langer zijn omdat de lichaamswarmte vastgehouden werd, maar meerdere dagen staat voor mij wel vast.'

'Wapen?'

'Ik zou zeggen een mes. Het is een opmerkelijk dunne steekwond. Een kogel maakt een gaatje. En aan de grote hoeveelheid bloed te zien, was meneer niet direct dood. Slagader, kransslagader.' Toen vernauwden zijn ogen zich. 'Kijk eens naar zijn polsen.'

Er zaten donkere plekken aan de polsen van het slachtoffer. 'Lijkt op sporen van vastbinden. Dit moet bij de sectie nader onderzocht worden. Zeg dat tegen de patholoog.' Hij liep naar de deur. 'Ik stuur mijn bevindingen straks nog op. Maar ik ga eerst terug naar mijn bed.'

Pel overdacht alle bevindingen. In de woning waren geen sporen van geweld, vechtpartij of anderszins, geen mes of ander wapen aangetroffen. Wel werd naast het bed de open portemonnee van het slachtoffer gevonden.

'Zijn portemonnee is leeg,' mompelde hij. 'Een roofmoord? Of moest het er zo uitzien?'

2

Ze had toch nog net haar acht uur slaap kunnen vatten voor ze in de aankomsthal van Schiphol stond.

‘Thomas!’ riep Anne toen ze hem zag. Zijn vermoeide gezicht vertelde haar meteen dat ze haar grootse plannen kon vergeten. Hij liet zich haar omhelzing welgevallen, maar veel meer fut had hij niet.

‘Ik moet het je meteen vertellen,’ zei ze even later. ‘Mijn moeder is bij ons. Het ging echt niet in dat woonzorgcentrum. Ze heeft zoveel herrie lopen schoppen dat ze me belden of ik niet kon komen. En dat hielp ook niet, dus ik heb haar van de week maar meegenomen. Er moet een oplossing komen, maar...’

‘Ik wil alleen maar naar huis,’ mompelde hij. ‘Een bad en slapen. Zolang je moeder niet bij ons in bed komt liggen, vind ik alles goed.’

‘Hoelang blijf je dit keer?’

‘Paar dagen maar.’ Hij wreef over zijn gezicht. ‘Neta-nyahu zei vandaag dat het nog maanden gaat duren en ze willen dat ik er bovenop blijf zitten. Eerst moeten die Hamas-moordenaars uitgeroeid worden, zegt hij.’

Anne aarzelde. ‘Maar die ziekenhuizen daar... Al die gewonde kinderen...’

‘Jammer dan,’ snauwde Thomas, een wegwerpgebaar makend. ‘Vergeet 7 oktober niet. Die Hamas-terroristen zijn erger dan beesten.’

Anne zweeg. Ze kende Thomas’ Joodse achtergrond en wist dat hij nog niet openstond voor nuance. Het zou een domper zetten op het weerzien waar ze zo naar had verlangd en dat zou ze niet laten gebeuren.

Thuis, terwijl het water van de douche bleef stromen, bereidde ze zijn favoriete pasta pesto.

‘Is het druk op je werk?’ vroeg hij een half uur later aan de eettafel.

‘Dat viel mee,’ zei ze oplevend. ‘Tot vannacht. Een moord. Niet op de eerste de beste. Adonis, de rector magnificus van de UvA.’

Thomas leek direct te verstijven. ‘Wie?’

‘Pieter Adonis. De baas van de UvA. Schrik je daar zo van?’

‘Ik ken hem! Heb hem vroeger best vaak geïnterviewd. Vermóórd zeg je?’

‘Doodgestoken in zijn bed.’

‘Allemachtig. En door wie?’

‘Dat zoekt je lieve vrouw allemaal nog uit, maar niet vanavond.’

Ze aten verder, lieten de glazen klinken.

‘Komt je moeder niet eten?’

Anne schudde haar hoofd. ‘Ze slaapt en ik laat haar dan liever liggen. Ze was behoorlijk overstuur toen ze hier kwam en ik ben blij dat ze weer wat tot rust is gekomen.’

‘Als jij morgen moet werken, ga ik wel halma spelen met je moeder. Dat vond ze de laatste keer ook leuk.’

Ze keek hem verliefd aan. De avond was verder aan hen.

‘Ik ga mijn tanden poetsen,’ zei hij uiteindelijk, en hij liep naar de badkamer.

‘Doe zachtjes,’ waarschuwde ze. ‘Maak haar niet wakker.’

Zonder een woord pakte hij zijn iPad en sloop weg. Anne zakte onderuit in haar stoel. Morgen had ze eigenlijk vrij willen nemen, maar ze kon het onderzoek ook niet

helemaal negeren. Dat Thomas er nu ook was, gaf haar de kans om in elk geval in de ochtend naar het bureau te gaan.

Thomas zat op de badrand en staaarde op zijn iPad. Foto's, beelden uit het verleden. Die brachten hem terug in het studentenhuus.

'Kleine groepen zijn beter,' hoorde hij Gregor weer zeggen. 'Anders krijg je alleen maar gedoe.'

Het beeld van die lage glazen salontafel kwam terug. Pieter Adonis, akelig precies met dat mesje ieder zijn deel van het witte goeje toeschuivend. Het leken zorgvuldig gecalculeerde bewegingen.

'Kijk nou,' had Thomas vaak gemopperd. 'Jullie delen jezelf weer meer toe.'

Gregor snoof zijn lijntje, zakte als eerste achterover op de bank en sloot de ogen.

Hij zag hen weer zitten, alle vier onderuitgezakt op de groene bank die ze van de straat hadden gehaald. Christopher Vassilli met zijn glazige blik, de rest ook ver weg opgesloten in hun eigen wereldje. Gregor had opeens rare spierspasmen, zijn benen schoten zomaar uit in een soort trappende beweging.

Thomas zelf had maar één snuifje genomen, er bleef zelfs wat van zijn witte poeder liggen. Dat kostte hem best wat zelfbeheersing, maar hij had zich voorgenomen zijn gebruik te minderen.

Gregor had hem aangetikt: 'Je bloedt weer.'

'Godverdomme!' Hij hoorde zijn eigen stem weer schreeuwen tegen Pieter. 'Je hebt weer van die goedkope troep gekocht, klootzak!'

Het 'lijntje' daar op die kamer in het studentenhuus

[LEES VERDER IN HET BOEK]